

இவையனைத்திற்கும் பொருள், மிரீகருக்கு அதுபற்றிய சட்டுக்குறியீடு ஆகியவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள அங்கு பிரசன்னமாயிருந்த அனைவரும் ஆவலாய் இருந்தனர். ஆனால் ஒருவருக்கும் இதைப்பற்றி பாபாவிடம் கேட்கத் துணிவு இல்லை. பின்னர் பாலா சாஹேப் பாபாவை வணங்கிவிட்டு ஷாமாவுடன் மசூதியை விட்டுப் புறப்பட்டார். பாபா, ஷாமாவைத் திரும்ப அழைத்து பாலா சாஹேபுடன் கூடச்செல்லும்படியும் சிதலீ சுற்றுலாவை மகிழ்ந்தனுபவிக்கும்படியும் கூறினார்.

ஷாமா பாலா சாஹேபிடம் வந்து பாபாவின் விருப்பப்படித் தாமும் அவருடன் வருவதாகக் கூறினார். அது அசௌகரியமாய் இருக்குமாதலால் அவர் வரவேண்டியதில்லையென்று பாலா சாஹேப் கூறினார். ஷாமா பாபாவிடம் திரும்பிவந்து பாலா சாஹேப் தம்மிடம் கூறியதைத் தெரிவித்தார். அப்போது பாபா, “நன்று, போகாதே, நாம் நல்லவற்றையே தெரிவிக்கவேண்டும், நன்மையே செய்யவேண்டும். எதுதானென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே நிச்சயம் நடந்தேறும்” என்று கூறினார்.

இதற்கிடையில் பாலா சாஹேப் இதைப்பற்றி மீண்டும் சிந்தித்து ஷாமாவைக் கூப்பிட்டுத் தன்னுடன் வரச்சொன்னார். பின்னர் ஷாமா மீண்டும் பாபாவிடம் சென்று, அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு பாலா சாஹேபுடன் ஒரு குதிரை வண்டியில் புறப்பட்டார். அவர்கள் சிதலீக்கு இரவு ஒன்பது மணிக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். மாருதி கோவிலில் தங்கினார்கள். அலுவலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் வரவில்லையாதலால் அவர்கள் கோவிலிலேயே பேசிக்கொண்டும், அரட்டையடித்துக்கொண்டும் அமர்ந்திருந்தனர்.

பாலா சாஹேப், பாயின் மீது அமர்ந்து செய்தித்தாள் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அவரது மேல்வேட்டி, இடுப்பின்மீது போடப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு பகுதியில் ஒரு பாம்பு கவனிக்கப்படாமல் அமர்ந்துகொண்டிருந்தது. அது ஒரு சலசல சத்தத்துடன் நகர்ந்தது பியூனுக்குக் கேட்டது. அவன் ஒரு விளக்கு கொண்டுவந்து பாம்பைப்

பார்த்துவிட்டு “பாம்பு..பாம்பு..!” என்று அபாயக்குரல் எழுப்பினான். பாலா சாஹேப் திகிலடைந்து நடுங்கத் தொடங்கினார். ஷாமாவும் திகைத்தார். பின்னர் அவரும் மற்றவர்களும் சந்தடி செய்யாமல் தடிகளையும் குச்சிகளையும் எடுத்து வந்தனர். பாம்பு மெதுவாக இடுப்பைவிட்டுக் கீழிறங்கி பாலா சாஹேபை விட்டு அப்பால் செல்லத் தொடங்கியது. அது உடனே கொல்லப்பட்டது. இவ்விதமாகப் பாபாவின் தீர்க்கதரிசனத்தால் அறிவித்திருந்த பேராபத்து தடுக்கப்பட்டது. பாலா சாஹேபுக்கு பாபாவிடமுள்ள அன்பு மிகவும் ஆழமாக உறுதிபடுத்தப்பட்டது.

பாபு சாஹேப் பூட்டி

நானா சாஹேப் டேங்க்லே என்னும் பெரிய ஜோசியர் ஒருவர், அப்போது ஷீர்டியிலிருந்த பாபு சாஹேப் பூட்டியிடம் ஒருநாள், “இந்நாள் தங்களுக்கு ஒரு அமங்கலமான நாள், தங்களது உயிருக்கு ஆபத்திருக்கிறது” என்று கூறினார். இது பாபு சாஹேபை இருப்புகொள்ளாமல் செய்தது. அவர் வழக்கம்போல் மசூதிக்கு வந்தபோது பாபா, பாபு சாஹேபிடம், “இந்த நானா என்ன கூறுகிறார்? அவர் உமக்கு மரணமென்று ஜோசியம் கூறுகிறார். நன்று, நீங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. அவரிடம் தைரியத்துடன் சொல்லுங்கள், எங்ஙனம் சாவு கொல்கிறது என்பதைக் காண்போம் என்று கூறுங்கள்” என்று கூறினார்.

பாபு சாஹேப் பிறகு மாலை நேரத்தில் இயற்கைக் கடன்களைச் செய்துமுடிப்பதற்காகத் தனியிடத்திற்குச் சென்றார். அங்கு ஒரு பாம்பைக் கண்டார். அவரது சேவகன் அதைக்கண்டு, அதை அடிப்பதற்காக ஒரு கல்லை எடுத்தான். பாபு சாஹேப் ஒரு பெரிய தடியை எடுத்துவரும்படிக் கூறினார். வேலையாள் தடியுடன் வரும் முன்பே பாம்பு நகர்ந்து சென்று எங்கோ மறைந்துவிட்டது. பாபாவின் “அஞ்ச வேண்டாம்!” என்ற மொழிகளை பாபு சாஹேப் மகிழ்வுடன் நினைவுகூர்ந்தார்.

அமீர் ஷக்கர்

அமீர் ஷக்கரின் சொந்த ஊர் கோபர்காவன் தாலுக்காவைச் சேர்ந்த கொரலா என்னும் கிராமமாகும். அவர் இறைச்சி விற்கும் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர். அவர் பாந்த்ராவில் கமிஷன் ஏஜண்டாக வேலை பார்த்தார். அங்கு மிகவும் பிரசித்தமானவர். அவர் ஒருமுறை கீல்வாதத்தால் கஷ்டப்பட்டார். அது அவருக்கு மிகுந்த கவலையை அளித்தது. அப்போது அவர் கடவுளை நினைவுகூர்ந்தார். தனது தொழிலை விட்டுவிட்டு ஷீர்டிக்கு வந்து தனது பிணியிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கும்படி பாபாவை வேண்டிக்கொண்டார். பாபா அவருக்குச் சாவடியில் தங்க இடம் அமர்த்திக்கொடுத்தார்.

சாவடி ஈரம் நிரம்பியதாகவும், சுகாதாரமற்ற இடமாகவும், அத்தகைய நோயாளி தங்குவதற்கு ஏற்றதாய் இல்லாமலும் இருந்தது. கிராமத்திலுள்ள மற்ற எந்த இடமும் அல்லது கொரலா கிராமமே கூட அவர் தங்குவதற்கு இன்னும் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால் பாபாவின் மொழிகளே இதைத் தீர்மானிக்கின்ற காரணக்கூறும், ஸ்ரேஷ்டமான மருந்துமாகும். பாபா அவரை மசூதிக்கு வர அனுமதிக்கவில்லை. ஆனால் சாவடியிலேயே நிலைநிறுத்தித் தங்கவைத்தார். அங்கே அவருக்குப் பெரும் நன்மை விளைந்தது. பாபா சாவடி வழியாக ஒவ்வொரு நாள் காலையும், மாலையும் கடந்து சென்றார். ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் ஊர்வலமாகச் சென்று அங்கு துயின்றார். எனவே அமீர், பாபாவின் தொடர்பை மிகவும் எளிதாக அடுத்தடுத்துப் பெற்றார்.

அமீர் அங்கு ஒன்பது மாதங்கள் முழுமையாகத் தங்கியிருந்தார். பின்னர் எப்படியோ அவ்விடத்தில் அவருக்கு வெறுப்பு ஏற்பட்டது. எனவே ஒருநாள் ஒருவரும் அறியாமல் அவ்விடத்தைவிட்டு அகன்றார். கோபர்காவனுக்கு வந்து அங்கு தர்மசாலையில் தங்கினார். அப்போது முதுமையான இறந்துகொண்டிருக்கும் பக்கீர் ஒருவர் அவரிடம் தண்ணீர் கேட்டார். அமீர் அதைக்கொண்டு வந்து அவரிடம் கொடுத்தார். அவர் அதை அருந்திய உடனேயே மரணம் அடைந்தார். அமீர்

இக்கட்டான நிலையை அடைந்தார். அவர் சென்று அதிகாரிகளிடம் இதுபற்றித் தெரிவிப்பாரேயாகில், அவரே முதல் தகவல் அளித்தவராதலாலும், தகவலும் அவருடையது மட்டுமேயானதாலும் அது குறித்து அவர் சிறிதளவாவது அறிந்திருப்பதனாலும் அவரே மரணத்துக்குப் பொறுப்பாக்கப்படுவார் என்று நினைத்தார். பாபாவிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளாமல் ஷீர்டியை விட்டு வந்ததைப்பற்றி தமது செய்கைக்காக அவர் நனியிரங்கி, பாபாவை வேண்டிக்கொண்டார். அவர் பின்னர் ஷீர்டிக்குத் திரும்பத் தீர்மானித்தார்.

அதே இரவு வழிநெடுக பாபாவின் பெயரை நினைவு கூர்ந்துகொண்டும், உச்சரித்துக்கொண்டும் பொழுது விடிவதற்குள் ஷீர்டிக்குத் திரும்ப ஓடிவந்துவிட்டார். கவலையிலிருந்து விடுபட்டவரானார். பாபாவின் பரிபூரண விருப்பத்திற்கும் ஆணைகளுக்குமிணங்க சாவடியிலேயே தங்கியிருந்தார். குணப்படுத்தவும்பட்டார். ஒருநாள் நள்ளிரவு பாபா, “ஓ! அப்துல், ஏதோ ஒரு பிசாசு ஜந்து என் படுக்கையின் பக்கங்களில் மோதிக்கொண்டு இருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

அப்துல் விளக்குடன் வந்தான். பாபாவின் படுக்கையைச் சோதித்தான். ஆனால் அவன் ஒன்றையும் காணவில்லை. பாபா அவனை எல்லா இடங்களையும் கவனத்துடன் பார்க்கும்படிக் கூறி தமது சட்காவைத் தரையை நோக்கி அடிக்கத் தொடங்கினார். இந்த லீலையைக் கண்டு ஏதாவது பாம்பு அங்கே வந்திருப்பதாக பாபா சந்தேகப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அமீர் நினைத்தார். நீண்டநாள் பழக்கத்தின் காரணமாக பாபாவின் மொழிகட்கும், செயல்கட்கும் அமீர் பொருள் தெரிந்துகொள்ள வல்லவராயிருந்தார். பாபா அமீரின் மெத்தைக்கு அருகில் ஏதோ அசைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். அப்துல்லை விளக்கைக் கொணரும்படி சொன்னார். அவன் அதைக் கொணர்ந்ததும் அங்கு ஒரு பாம்பு தன் தலையை மேலும், கீழும் அசைத்துக்கொண்டு, சுருட்டிக்கொண்டு கிடப்பதைக் கண்டான். அதன் பின்னர் பாம்பு உடனே

அடித்துக் கொல்லப்பட்டது. இவ்வாறாக பாபா குறித்த நேரத்தில் எச்சரிக்கை கொடுத்து அமீரைக் காப்பாற்றினார்.

ஹேமத்பந்த் (தேளும் பாம்பும்)

(1) பாபாவின் பரிந்துரையின் பேரில் காகா சாஹேப் தீக்ஷித் தினந்தோறும் ஏக்நாத் மஹராஜின் இரண்டு நூல்களைப் பாராயணம் செய்துவந்தார். அதாவது பாகவதமும் பாவார்த்த ராமாயணமும். அவைகள் பாராயணம் செய்யப்படும்போது கேட்டுக்கொண்டிருந்த நல்லதிர்ஷ்டம் பெற்ற மக்களில் ஹேமத்பந்தும் ஒருவராவார். தமது தாயாரின் அறிவுரையின்படி ஹனுமான் ராமரின் பெருமையைச் சோதிக்கும் கட்டம் படிக்கப்பட்டபோது அனைவரும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள் போன்று கேட்பதில் மூழ்கியிருந்தனர்.

ஹேமத்பந்த்தும் அவர்களுள் ஒருவர். அப்போது ஒரு பெரிய தேள் (அது எங்கிருந்து வந்ததென்று யாரும் அறியவில்லை) ஹேமத்பந்த்தின் வலது தோள் மீதிருந்த துண்டின் மீது தாவினது. முதலில் அது கவனிக்கப்படவில்லை. ஆனால் கடவுள் தமது கதைகளை ஆர்வத்துடன் கேட்பவர்களைப் பாதுகாக்கிறார். எனவே ஹேமத்பந்த் தற்செயலாகத் திரும்பியபோது பெரிய தேளை தோள்மீது கண்டார். அது மரண அமைதியுடன் இருந்தது. இப்பக்கமோ அப்பக்கமோ சிறிதும் அசையவில்லை. அதுவும் பாராயணத்தைக் கேட்டு மகிழ்வது போன்றே தோன்றியது. பின்னர் ஹேமத்பந்த் கடவுளருளால், அவையோரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் வேட்டியின் இரு முனைகளையும் எடுத்துத் தேளை உள்ளே மடித்துக்கொண்டார். பின்னர் வெளியேசென்று அதைத் தோட்டத்தில் எறிந்தார்.

(2) மற்றுமொரு சந்தர்ப்பத்தின்போது ஒருநாள் சிலர் காகா சாஹேப் வாதாவின் மாடியில் அந்தி சாய்வதற்குச் சிறிதே முன்பாக உட்கார்ந்துகொண்டு இருந்தனர். அப்போது ஒரு பாம்பு ஜன்னல் நிலையிலுள்ள த்வாரத்தின் வழியாக ஊர்ந்து வந்து சுருட்டிக்கொண்டு அமர்ந்தது. விளக்கு ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. முதலில் அது மிரட்சி அடைந்தபோதும் அமைதியாக அமர்ந்து தலையை

மேலும் கீழும் அசைத்துக்கொண்டிருந்தது. பின்னர் பலர் கம்புகளுடனும், தடிகளுடனும் ஓடி வந்தனர். அது ஒரு இடக்கு முடக்கான இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு இருந்தமையால் ஒரு அடியும் அதன்மீது படவில்லை. மனிதர்களின் சப்தங்களைக் கேட்டு பாம்பு தான் வந்த த்வாரம் வழியாகவே விரைவாகத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டது. பின்னர் அங்கிருந்த அனைவரும் கவலையை விடுத்தனர்.

பாபாவின் கருத்து

முத்தாராம் என்ற ஒரு பக்தர் அந்த வாயில்லா ஜீவன் தப்பிச் சென்றது நல்லது என்று கூறினார். ஹேமத்பந்த் பாம்புகள் கொல்லப்படவே வேண்டும் என்று கூறி அவருக்குச் சவால் விட்டார். முன்னவர் பாம்பு போன்ற ஜந்துக்கள் கொல்லப்படக் கூடாதென்றும், பின்னவர் கொல்லப்பட வேண்டும் என்றும் இருவருக்குமிடையே சூடான விவாதம் நடந்தது. இரவு வந்ததும் விவாதம் எவ்வித முடிவுமின்றி முடிவடைந்தது. மறுநாள் இது பாபாவிடம் தெரிவிக்கப்பட்டது.

பாபா தமது தீர்மானமான கருத்தைப் பின்வருமாறு தெரிவித்தார். தேளானாலும், பரம்பரானாலும் கடவுள் எல்லா ஜீவராசிகளுள்ளும் வசிக்கிறார். அவரே இவ்வலகில் மிகப்பெரிய பெரும்மலரட்டக்காரர். அனைத்து ஜீவராசிகளும் (பாம்பும், தேளும்) அவரின் ஆணைக்குக் கீழ்ப்படிகின்றன. அவர் நினைத்தாலொழிய யாரும், எதுவும் பிறருக்குத் தீங்கு செய்துவிட முடியாது. உலகம் அவரையே முழுவதும் சார்ந்திருக்கிறது. எவருமோ எதுவுமோ சுதந்திரமானவர்களல்ல. எனவே நாம் கருணைகூர்ந்து எல்லா ஜீவராசிகளையும் நேசிக்க வேண்டும். துணிச்சல், வீரமுள்ள கொலைகளையும், சண்டைகளையும் விடுத்துப் பெற்றுமையாய் இருக்கவேண்டும். கடவுளே அனைவரின் பாதுகாப்பாளர்.

ஸ்ரீ சாயியைப் பணிக

அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 23

யோகமும், வெங்காயமும் - பாம்புக் கடியினின்று
ஷாமர குணமாக்கப்படுதல் - வாந்தி பேதியின் (காலரா)
கட்டளைகள் மீறப்பட்டன - குரு பக்திக்குக் கடுமையான
சோதனை.

முன்னுரை

உண்மையிலேயே இந்த ஜீவன் (மனித ஆத்மா) சத்துவம், ராஜஸம், தாமஸம் என்ற மூன்று குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலையில் இருக்கிறது. ஆனால் மனிதன் மாயையால் மறைக்கப்பட்டுத் தனது இயற்பண்பான சச்சிதானந்தப் பெருநிலையை மறந்து தானே செய்விப்பவனும், அனுபவிப்பவனும் என்று நினைத்துக்கொண்டு இவ்வாறாக முடிவற்ற இடர்ப்பாடுகளில் தன்னைத்தானே சிக்க வைத்துக்கொள்கிறான். விடுவித்துக்கொள்ளும் வழியும் அவனுக்குப் புலப்படவில்லை.

குருவின் பாதங்களில் செலுத்தும் அன்பான பக்தி ஒன்றே வீடுதலையடைவதற்கான ஒரே வழி. சாயிபிரபு என்னும் மஹத்தான விளையாட்டுக்காரர் அல்லது நடிகர், தம் அடியவர்களை மகிழ்வித்தார். அவர்களைத் தாமாகவே, தமது பண்புருவாகவே மாற்றம் செய்துகொண்டார்.

முன்னரே குறிப்பிடப்பட்ட காரணங்களால் சாயிபாபாவை நாம் ஒரு அவதாரமாகவே கருதுகிறோம்.

ஆனால் தான் கடவுளின் பணிவுள்ள ஒரு சேவகன் என்றே அவர் எப்போதும் கூறினார். அவர் தாமே ஓர் அவதாரமானபோதும் கூட எங்ஙனம் திருப்தியான வகையில் மக்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும். வாழ்க்கையில் தாங்கள் தங்கள், பணித்துறையிடத்திற்கேற்ற (வருணாஸ்ரம தர்மத்திற்கேற்ப) கடமைகளைச் செய்யவேண்டும் என்று வழி காண்பித்தார்.

அவர் ஒருபோதும் எந்த வகையிலும் மற்றவர்களைப் போட்டியிட்டு மேம்படும் முயற்சியைக் கொண்டதில்லை அல்லது தமக்காக ஏதேனும் செய்யும்படி அவர்களைக் கேட்டதில்லை. இவ்வுலகின் அசையும், அசையாப் பொருட்கள் யாவற்றிலும் கடவுளைக் கண்ட அவருக்குப் பணிவுடைமையே மிகவும் பொருத்தமானதொன்றாகும். ஒருவரையும் அவர் புறக்கணித்ததில்லை அல்லது மதிக்காமல் இருந்ததில்லை. நாராயணனை (கடவுளை) சர்வ ஜீவராசிகளிடமும் கண்டார். 'நான் கடவுள்' என்று ஒருபோதும் அவர் சொன்னது இல்லை. ஆனால் தான் ஒரு பணிவுள்ள சேவகன் என்றும், எப்போதும் அவரை நினைவில் வைத்திருப்பதாகவும் கூறினார். 'அல்லா மராலிக்' (இறைவனே எஜமானன்) என்று எப்போதும் உச்சரிப்பார்.

பல்வேறு வகையான முனிவர்களையெல்லாம் நமக்குத் தெரியாது. எங்ஙனம் அவர்கள் நடந்து கொள்கிறார்கள், என்ன செய்கிறார்கள், எதைச் சாப்பிடுகிறார்கள் என்பதெல்லாம் நாமறியோம். அறியாமையிலுள்ள, பிணிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களை விடுவிப்பதற்காகக் கடவுள் அருளால் அவர்கள் இவ்வுலகத்தில் தங்களை அவதரித்துக்கொள்கிறார்கள்.

நல்வினைகளின் சேமிப்பு ஏதேனும் நமது கணக்கில் இருக்குமானால் முனிவர்களின் கதைகள் அல்லது லீலைகளைக் கேட்பதற்கு நமக்கு ஓர் ஆர்வம் அல்லது சுவாரசியம் ஏற்படுகிறது. அல்லாவிடில் கேட்பதற்கு ஆர்வம் எழாது. இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய கதைகளுக்கு இப்போது திரும்புவோம்.

யோகமும் - வெங்காயமும்

நானா சாஹேப் சாந்தோர்கருடன் ஒருமுறை ஷீர்டிக்கு ஒரு யோகப் பயிற்சியாளர் (யோக சாதகர்) வரும்படி நேரிட்டது. பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரங்கள் உள்ளிட்ட எல்லா யோகப் புத்தகங்களையும் அவர் கற்றிருந்தார். எனினும் யோகத்தில் நடைமுறை அனுபவம் ஏதும் அவருக்கு இல்லை. தமது மனதை ஒருமுகப்படுத்தி குவிக்கவும், சமாதி நிலையை ஒரு சிறிதுநேரம் எய்தவும் கூட அவரால் முடியவில்லை. சாயிபாபா தம்பால் மகிழ்ச்சி அடைந்தாரென்றால், நீண்டநேரம் சமாதி நிலையை எய்துவதற்கு அவர் தமக்கு வழிகாட்டுவார் என்று நினைத்தார். உள்ளத்தில் இக்குறிக்கோளுடன் அவர் ஷீர்டிக்கு வந்தார்.

மசூதிக்கு அவர் சென்றபோது சாயிபாபா ரொட்டியை வெங்காயத்துடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். இதைக் கண்ணுற்ற அவருக்கு மனதில் ஓர் எண்ணம் எழுந்தது. “மட்கிப்போன ரொட்டியுடன் பச்சை வெங்காயத்தை உண்டுகொண்டிருக்கும் இம்மனிதர் எங்ஙனம் எனது தொல்லைகளுக்கு விடைகண்டு எனக்கு உதவிசெய்ய முடியும்?!”

சாயிபாபா அவரது உள்ளத்தைப் படித்தறிந்து நானா சாஹேபை நோக்கிக் கூறினார், “ஓ! நானா, வெங்காயத்தை ஜீரணிக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் மட்டுமே அதை உண்ணவேண்டும். மற்ற ஒருவரும் அங்ஙனம் செய்யக்கூடாது”.

இக்குறிப்பைக் கேட்ட யோகி ஆச்சரியத்தால் செயலிழந்தார். பின்னர் பூரணசரணாகதியுடன் பாபாவின் பாதங்களில் அவர் வீழ்ந்தார். தூய, திறந்த உள்ளத்துடன் தனது தொல்லைகளைக் கேட்டு பாபாவிடமிருந்து அவைகளுக்கு விடையும் பெற்றார். இவ்வாறாகத் திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அடையப்பெற்று பாபாவின் உதி ஆசீர்வாதங்களுடன் அவர் ஷீர்டியை விட்டுச்சென்றார்.

பாம்புக் கடியினின்று ஷாமா குணமாகுதல்

இக்கதையைத் தொடங்கும் முன்பாக ஹேமத்பந்த்,

ஜீவனை கிளிக்கு மிக நன்றாக ஒப்பிடலாம் என்றும், ஒன்று உடம்பினுள்ளும் மற்றொன்று கூண்டினுள்ளுமாக இரண்டுமே கட்டுண்டிருக்கின்றன என்றும், கட்டுண்டுகிடக்கும் அவைகளைத் தற்போதைய நிலையே அவைகளுக்கு ஏற்ற நன்மையானது என்று அவைகள் கருதுவதாகவும் கூறுகிறார். உதவியாளர் ஒருவர் அதாவது குரு வரும்போது கடவுளருளால் அவைகளின் கண்ணைத் திறந்து, அவைகளின் கட்டுக்களினின்று அவைகளை விடுவிக்கும்போது மட்டுமே அவைகளின் கண்கள், இன்னும் பெரியதும் சிறந்ததுமான வாழ்க்கைக்குத் திறந்துவிடப்படுகிறது. இத்துடன் அவர்கள் முன்னைய வரையறையை உடைய வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டால் அது சூன்யமே ஆகும்.

கடந்த அத்தியாயத்தில் மிரீகருக்கு நேரிடவிருந்த பேராபத்தினை எங்ஙனம் பாபா அறிந்திருந்தார் என்பதையும், அதிலிருந்து எங்ஙனம் அவரைக் காப்பாற்றினார் என்பதையும் கண்டோம். இதைவிடச் சிறப்பான கதை ஒன்றினை இப்போது வாசகர்கள் கேட்பார்களாக!

ஒருமுறை ஷாமாவையே நச்சுப்பாம்பு ஒன்று கடித்துவிட்டது. அவரது கையிலுள்ள சுண்டு விரலில் கடிப்பட்டு விஷம் உடம்பு முழுக்கப் பரவத்தொடங்கியது. ஷாமாவும் தாம் விரைவில் இறந்துவிடுவோமென்று எண்ணும் அளவிற்கு வலியும் அவ்வளவு தீவிரமானதாய் இருந்தது. அந்த மாதிரியான விஷயங்கட்கு எல்லாம் அடிக்கடி அனுப்பப்படும் விட்டோபா கடவுளிடம் அவரது நண்பர்கள் அவரை எடுத்துச்செல்ல விரும்பினர்.

ஆனால் ஷாமா, மசூதிக்குத் தமது விட்டோபாவிடம் (சாயிபாபா) ஓடிவந்தார். அவரைப் பார்த்ததும் பாபா திட்டவும், கண்டிக்கவும் தொடங்கினார். அவர் மூர்க்கமடைந்து “ஓ! இழிந்த பதுர்த்யா! (பூசாரியே) மேலே ஏறாதே. அங்ஙனம் ஏறினாயோ ஜாக்கிரதை” என்று கர்ஜித்தார். பின்பு “போ, அப்பாலே போ! கீழிறங்கு” என்றார். இங்ஙனம் பாபா சீற்றத்தினால் சிவந்து இருப்பதைப் பார்த்த ஷாமா பெரிதும் குழப்பமடைந்து

ஏமாற்றம் அடைந்தார். அவர் மசூதியே தமது வீடு என்றும், சாயிபாபாவே தமது ஒரே அடைக்கலம் என்றும் எண்ணியிருந்தார். ஆனால் இங்ஙனம் விரட்டப்பட்டால் அவர் எங்கே செல்வார்? உயிர் வாழ்வதின் நம்பிக்கை அனைத்தையும் இழந்து அமைதியாய் இருந்தார். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் பாபா சாதாரணமாகவும், அமைதியாகவும் ஆனார். அப்போது ஷாமா மேலே சென்று அவர் அருகில் அமர்ந்தார்.

பின்னர் பாபா அவரிடம் “பயப்படாதே, எள்ளளவும் கவலைப்படாதே! கருணையுள்ள பக்கிரி உன்னைக் காப்பாற்றுவார். போய் வீட்டில் அமைதியாக அமர்ந்திரு, வெளியில் செல்லாதே. என்னை நம்பு. பயப்படாமல் இரு, கவலைப்படாதே” என்று கூறினார், பின்னர் அவர் வீட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார், அதன் பின்னர் அவர் (ஷாமா) எதை விரும்புகிறாரோ அதை உண்ணவேண்டுமென்றும், வீட்டில் நடையுடையாக இருக்கவேண்டும் என்றும், ஆனால் படுத்து உறங்கவே கூடாது என்றும் குறிப்புகளுடன் தாத்யா பாடலையும், காகா சாஹேப் தீக்ஷித்தையும் உடனேயே பாபா அனுப்பினார். இவ்வுரைகள் பின்பற்றப்பட்டன என்றும், சிறிது நேரத்தில் ஷாமா குணப்படுத்தப்பட்டுவிட்டார் என்றும் கூறவும் வேண்டுமோ!

இது சம்பந்தமாக நினைவில் வைக்கவேண்டியது ஒன்றுதான். பாபாவின் மொழிகள் (போ, அப்பாலே ஓடு! - ‘கீழிறங்கு’ என்னும் ஐந்தெழுத்து மந்திரம்) மேலெழுந்தவாரியாக அது காணப்பட்டாற்போல் ஷாமாவை நோக்கிக் கூறப்பட்டதல்ல. அவை ஷாமாவின் உடலினுள் புகுந்து இரத்த ஓட்டத்துடன் கலக்க வேண்டாமென்று பரம்புகும், அதன் வீஷத்துக்கும் இடப்பட்ட நேரடிக் கட்டளைகளாகும். மந்திர சாஸ்த்திரத்தில், நல்லறிவுத் திறமுடைய பிறர்களைப் போன்று எவ்வித மந்திர உச்சாடனமிடப்பட்ட அரிசியையோ, தண்ணீரையோ உபயோகிக்க வேண்டியிருந்ததில்லை. அவர்தம் சொற்களே ஷாமாவின் உயிரைக் காப்பதில் மிகச்சிறந்த பயனுள்ளவையாய்

இருந்தன.

இக்கதையையும் அதைப்போன்றவற்றையும் கேட்கும் எவனும் சாயிபாபாவின் பாதங்களில் உறுதியான நம்பிக்கை அடையப் பெறுவான். மாயை என்னும் பெருங்கடலைக் கடப்பதற்கு பாபாவின் பாதங்களை எப்போதும் நினைவில் வைத்திருப்பதே ஒரே வழியாகும்.

காலரா வியாதி

ஒருமுறை ஷீர்டியில் காலரா நச்சுத்தன்மை மிகுந்து தாண்டவமாடியது. ஊர்க்காரர்கள் மிகவும் பயந்து புறத்தேயுள்ள மக்கள் தொடர்பையெல்லாம் நிறுத்திக்கொண்டனர். பஞ்சாயத்தார் கூடி தொத்துவியாதி தடுப்புக்கும், ஒழிப்பிற்கும் இரண்டு கட்டளைகளை ஏற்படுத்தினர். அவைகளாவன :

1. எவ்வித எரிபொருள் (விறகு) வண்டியையும் கிராமத்திற்குள் வர அனுமதிக்கக் கூடாது.
2. அங்கு ஒரு ஆடு கூட கொல்லப்படக்கூடாது.

எவரேனும், இக்கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்தால் கிராமப் பஞ்சாயத்தார்களாலும், அதிகாரிகளாலும் அபராதம் விதிக்கப்படுவர். இவைகளெல்லாம் வெறும் மூட நம்பிக்கையென்று பாபா அறிந்தவராதலால் காலராக் கட்டளைகளை சிறிதளவும் லட்சியம் செய்யவில்லை. இக்கட்டளைகள் அமுலில் இருக்கும்போது ஒரு எரிபொருள் வண்டி அங்கு வந்து கிராமத்துக்குள் நுழைய விரும்பியது. கிராமத்தில் எரிபொருள் பஞ்சம் இருந்தது. எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது என்றாலும் மக்கள் எரிபொருள் வண்டியை விரட்ட ஆரம்பித்தனர்.

பாபாவுக்கு இவைகளெல்லாம் தெரியவந்தன. அவர் அவ்விடத்திற்குச் சென்று வண்டிக்காரனை மசூதிக்கு ஓட்டி வரும்படிக்கூறினார். பாபாவின் செய்கைக்கெதிராக ஒருவருக்கும் குரல் எழுப்பத் தைரியமில்லை. தமது துனிக்கு அவருக்கு எரிபொருள் தேவைப்பட்டது. எனவே அவர் அதை வாங்கினார். அக்னிஹோத்ரி தனது புனித நெருப்பை தன் வாழ்நாள் முழுவதும் எரியவிடுவது

போன்றே பாபா தமது துனியை இரவும் பகலும் எரியவிட்டார். இதற்காக அவர் எப்போதும் எரிபொருளைச் சேமித்து வைத்திருந்தார். பாபாவின் வீடான மசூதி அனைவருக்கும் தடைகளற்றும், திறந்து வைக்கப்பட்டும் இருந்தது. அதற்குப் பூட்டோ சாவியோ கிடையாது. அங்கிருந்து சில ஏழை மக்கள் தங்கள் உபயோகத்திற்காக விறகை எடுத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

பாபா இதைக்கண்டு முணுமுணுக்கவில்லை. பிரபஞ்சமனைத்திலும் கடவுள் வியாபித்திருந்ததை அவர் கண்டார். எனவே எவருடனும் அவர் பகையோ, கெட்ட எண்ணமோ கொண்டதில்லை. முழுவதுமாகத் துறந்தவராயினும் மக்களுக்கு ஒரு முன்உதாரணமாக இருக்கும் பொருட்டு அவர் இல்லறத்தார் போன்று வாழ்ந்தார்.

குருபக்திக்குக் கடுமையான சோதனை

இரண்டாவது காலராக் கட்டளை பாபாவினால் எங்ஙனம் செயல்படுத்தப்பட்டது என்பதைத் தற்போது காண்போம். கட்டளை அமுலில் இருக்கையில் யாரோ ஒருவர் மசூதிக்கு ஒரு ஆட்டைக் கொண்டுவந்தார். அது பலவீனமாயும், மூப்புடனும் இறக்கப்போகும் தருவாயிலும் இருந்தது. இத்தருணத்தில் மாலிகானைச் சேர்ந்த ஃபக்கீர் பீர் முஹமது என்ற படேபாபா அருகிலிருந்தார்.

சாயிபாபா அவரை அதை ஒரே வெட்டில் வெட்டிப் பலியிட்டுச் சமர்ப்பிக்கும்படிக் கேட்டார். இந்த படேபாபா என்பவர் சாயிபாபாவால் மிகவும் மதிக்கப்பட்டவர். சாயிபாபாவின் வலது புறத்திலேயே அவர் எப்போதும் அமர்ந்திருந்தார். ஹூக்காவை அவர் முதலில் குடித்த பின்பு அது பாபாவுக்கும் பிறருக்கும் அளிக்கப்படும். மத்தியான உணவுவேளையின்போது கறிவகைகள் எல்லாம் பரிமாறப்பட்ட பின்பு பாபா, படேபாபாவை மரியாதையுடன் கூப்பிட்டுத் தமது இடப்பக்கத்தில் அமர்த்திய பின்பு எல்லோரும் உண்டனர். தகஷிணையாகச் சேகரிக்கப்பட்ட பணத்திலிருந்தும் பாபா அவருக்கு தினசரி ரூ.50 அளித்து வந்தார். அவர் போகும்போது பாபாவும் நூறு அடி தூரம்வரை அவருடன் கூடச் செல்வார்.

பாபாவிடம் அவருக்கிருந்த அந்தஸ்து அத்தகையது.

ஆட்டை வெட்டும்படி பாபா அவரிடம் கேட்டபோது அவர் அதைத் திட்டவட்டமாக மறுத்துவிட்டார். “எதற்கும் பயனின்றி அது ஏன் கொல்லப்பட வேண்டும்?” என்று அவர் கேட்டார். பின்னர் பாபா ஷாமாவை அதனைக் கொல்லும்படிக் கேட்டுக்கொண்டார். ராதாகிருஷ்ணமாயிடம் சென்று கத்தி ஒன்றை அவளிடமிருந்து வாங்கிவந்து அதை பாபாவின் முன்னால் வைத்தார். கத்தி எதற்காக வாங்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்த ராதாகிருஷ்ணமாயி அதை திருப்பி எடுத்துக்கொண்டார்.

பின்னர் ஷாமா மற்றொரு கத்தியைப் பெறுவதற்காகச் சென்று உடனே திரும்பிவராமல் காகா சாஹேப் தீக்ஷித்தின் வாதாவில் தங்கிவிட்டார். அப்போது காகா சாஹேபின் முறை வந்தது. அவர் ‘நல்ல தங்கம்’ தான் என்பதில் ஐயமில்லை என்றாலும் பரீட்சிக்கப்படவேண்டும். கத்தியை வாங்கி வந்து ஆட்டைக் கொல்லும்படி பாபா அவரைக் கேட்டார். அவர் சாதேவின் வாதாவுக்குச் சென்று ஒரு கத்தியுடன் திரும்பிவந்தார். பாபா ஏவியதும் கொல்லுவதற்குத் தயாராக அவர் இருந்தார். தூய பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்த அவருக்குத் தமது வாழ்க்கையில் கொலையைப் பற்றியே தெரியாது. ஹிம்சைச் செயலுக்கு முற்றும் அவர் எதிரானபோதும் ஆட்டைக் கொல்வதற்குத் தன்னைத்தானே தைரியப்படுத்திக்கொண்டார்.

முஹமதியரான படேபாபா அதைக் கொல்வதற்கு விருப்பமற்றவராய் இருப்பதையும், இந்த தூய பிராமணர் அதைக் கொல்வதற்கு ஆயத்தப்படுத்திக்கொண்டு இருப்பதையும் கண்ட அனைவரும் அதிசயப்பட்டனர். தன் வேட்டியை இறுகக் கட்டிக்கொண்டு கையைக் கத்தியுடன் தூக்கிக்கொண்டு பாபாவின் முடிவான அனுமதிக்குறிப்புக்காக அவரைப் பார்த்தார். பாபா “எதை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கிறாய், உம்! வெட்டு” என்றார்.

பின்னர் கைகள் வெட்டுவதற்குத் தயாராக கீழே இறக்கப்படவிருந்த அதே தருணம் பாபா “நிறுத்து, நீ

எவ்வளவு கொடுமையான வனாய் இருக்கிறாய்! பிராமணனாயிருந்துகொண்டு ஆட்டைக் கொல்கிறாய்” என்றார். காகா சாஹேப் கீழ்ப்படிந்து சுத்தியைக் கீழே வைத்துவிட்டு பாபாவிடம் கூறினார். “அமிர்தத்தையொத்த தங்கள் சொல் எங்களுக்குச் சட்டமாகும். எங்களுக்கு வேறு எவ்விதச் சட்டமும் தெரியாது. எப்போதும் தங்களையே நினைவு கூர்கிறோம். தங்கள் ரூபத்தைத் தியானிக்கிறோம். இரவும், பகலும் தங்களுக்கே கீழ்ப்படிகிறோம். கொல்வது சரியா, தப்பா என்பது எங்களுக்குத் தெரியாது அல்லது அதை நாங்கள் கருதுவதில்லை. பெருட்களுக்கான காரணத்தை ஆராயவோ, விவாதிக்கவோ நாங்கள் வீரும்புவதில்லை. ஆனால் குருவின் கட்டளைகளுக்கு ஐயுறாப் பற்றற்றுதிப்பாட்டுடன் ஒழுங்கான பணிவிணக்கப் பண்புடன் நடத்தலே எங்களது கடமையும், தர்மமும் ஆகும்.”

பின்னர் பாபா, காகா சாஹேபிடம் தாமே பலியிடுதலையும், வெட்டும் வேலையையும் செய்துவிடுவதாகக் கூறினார். ஃபக்கீர்கள் அமரும் தகியா என்னும் இடத்தில் ஆட்டை வெட்டுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. பின்னர் ஆடு அவ்விடத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகையில் வழியிலேயே இறந்து விழுந்தது.

ஹேமத்பந்த் அடியவர்களைப் பாகுபடுத்துவதுடன் இந்த அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார். மூன்று விதமானவர்கள் இருப்பதாக அவர் கூறுகிறார்.

- (1) முதல் தரம் அல்லது சிறந்தவர்கள்.
- (2) இரண்டாம் தரம் அல்லது நடுவானவர்கள்.
- (3) மூன்றாம் தரம் அல்லது சாதாரணமானவர்கள்.

முதல் தரமானவர்கள் குரு என்ன விரும்புகிறார் என்பதை ஊகித்தறிந்து அதை உடனே நிறைவேற்றி அவர்களிடமிருந்து உத்தரவு வரும்வரை காத்திராமல் அவர்களுக்குச் சேவை செய்கிறார்கள்.

இரண்டாம் தரமானவர்கள் தங்களது குருவின் கட்டளையை அட்சர சுத்தமாக சிறிதும் தாமதமின்றிக்

கீழ்ப்படிகிறார்கள்.

மூன்றாம் தரமானவர்களோ குருவின் கட்டளையை நிறைவேற்றாதலை ஒத்திப்போட்டுக்கொண்டும் ஒவ்வொரு படியிலும் தவறு செய்துகொண்டும் இருக்கிறார்கள்.

அறிவுக்கூர்மையைப் பின்னணியாகக்கொண்ட உறுதியான நம்பிக்கையைச் சீடர்கள் பெற்றிருக்க வேண்டும். பொறுமையும் இவைகளுடன் சேருமானால் ஆன்மிக லட்சியம் தொலைவில் இல்லை. மூச்சுக் கட்டுப்பாடு (உள் மூச்சு - வெளி மூச்சு) அல்லது ஹடயோகம் அல்லது பிற கடினப் பயிற்சிகள் தேவையே இல்லை. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட குணாதிசயங்களை அடியவர்கள் பெறுவார்களேயானால் இன்னும் அதிகமான செயல் திட்டங்களுக்கு அவர்கள் தயாராகின்றார்கள். பின்னர் குருமார்கள் தோன்றி ஆன்மிகப் பாதையின் முழுநிறைவுக்கு அவர்களை வழிநடத்துகிறார்கள்.

அடுத்த அத்தியாயத்தில் நாம் பாபாவின் விருவிருப்பான நகைச்சுவையையும், தமாஷையும் காண்போம்.

**ஸ்ரீ சாயியைப் பணிக
அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்**

அத்தியாயம் - 24

பாபாவின் தமாஷும் வேடிக்கையும் - சணர லீலை
(1) ஹேமத்பந்த், (2) சுதாமர், (3) அண்ணா சிஞ்சணீகரும்
மெளஷிபாயியம்.

முன்னுரை

ஈத்குருவின் பாதங்களில் நம் அஹங்காரத்தை
சமர்ப்பித்தாலன்றி நமது வேலையில்
வெற்றிபெறமாட்டோம். அஹங்காரத்தை ஒழித்தால் நமது
வெற்றி உறுதியளிக்கப்படுகிறது.

சாயிபாபாவை வணங்குவதால் இகபர சௌபாக்கியம்
இரண்டுமே கிடைக்கிறது. நம் உண்மையான இயற்கையில்
நிலையாக்கப்பட்டு அமைதியும், மகிழ்ச்சியும்
அடைகிறோம். எனவே எவரெருவர் அவரது
சுபீட்சத்தைப்பெற விரும்புகிறாரே அவர் சாயிபாபாவின்
லீலைகளையும், கதைகளையும் பக்தியுடன்
கேட்கவேண்டும். அவைகளைத் தியானம் செய்ய
வேண்டும். இவைகளை அவர் செய்வாரேயானால் தமது
வாழ்க்கையின் லட்சியத்தைச் சுலபமாக அடைந்து
பேரானந்தம் பெறுவார்.

பொதுவாக அனைவரும் தமாஷையும்,
வேடிக்கையையும் விரும்புவார்கள். ஆனால் தங்களைப்
பொருளாக வைத்து தமாஷ் செய்யப்படுவதை அவர்கள்
விரும்புவதில்லை. ஆனால் பாபாவின் வழியோ
விசித்திரமானது. அவைகள் அபிநயத்துடன் சேரும்போது

பொதுமக்களுக்கு மிகவும் ஆர்வமூட்டுவதாகவும், அறிவுரை தருவதாகவும் இருக்கின்றன. எனவே கேலிக்கு அவர்கள் இலக்காயினும் பொருட்படுத்துவதில்லை. ஹேமத்பந்த் தனது சொந்த அனுபவத்தையே கீழே குறிப்பிடுகின்றார்.

சுணா லீலை

ஷீர்டியில் ஞாயிறுதோறும் சந்தை நடைபெறும். அண்டையிலுள்ள கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் அங்குவந்து தெருவில் பந்தல் கடைகளைப் போட்டு தங்களது பொருட்களையெல்லாம் விற்பனை செய்வர். ஒவ்வொரு மாலையும் மசூதியில் ஏறக்குறைய கும்பல் வந்துவிடும். ஆனால் ஞாயிறு மாலையோ மூச்சுத் திணறும் அளவுக்குக் கூட்டம் கூடிவிடும். அத்தகைய ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமையின்போது ஹேமத்பந்த் பாபாவின் முன்னால் அமர்ந்து பாபாவின் கால்களை நீவிப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டும், கடவுள் பெயரை முணுமுணுத்துக்கொண்டும் இருந்தார்.

ஷாமா பாபாவின் இடப்பக்கத்திலும் வாமன்ராவ் வலப்பக்கத்திலும் இருந்தனர். அப்போது ஷாமா சிரித்துக்கொண்டே அண்ணா சாஹேபிடம், “பாரும் உமது கோட்டின் கை மடிப்பில் தானியங்கள் இருக்கின்றன” என்று கூறிக்கொண்டே அவர் கோட்டு மடிப்பைத் தொட்டு அங்கு தானியங்கள் இருப்பதைக் கண்டார். ஹேமத்பந்த் விஷயம் என்ன என்று அறிவதற்காகத் தனது இடது முழங்கையை நீட்டினார். அப்போது அனைவரின் ஆச்சரியத்திற்கேற்ப சில பருப்பு மணிகள் கீழே உருண்டோடி சுற்றி உட்கார்ந்திருந்தவர்களால் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டன. இந்நிகழ்ச்சியே தமாஷிற்கான விஷயமாக ஆனது. அங்கிருந்த அனைவரும் எங்ஙனம் தானியம் கோட்டு மடிப்புக்குள் சென்று அவ்வளவு நேரமும் அங்கேயே இருந்தன என்று வியந்தனர். ஹேமத்பந்த் துக்கும் அவைகள் எப்படி நுழைந்து அவ்வளவு நேரமும் அங்கேயே இருந்தன என்று யூகிக்க இயலவில்லை. ஒருவரும் இவ்விஷயத்தில் திருப்தியான பதிலை அளிக்க இயலாத இவ்வினோதத்தைப் பற்றி

அதிசயித்துக் கொண்டிருக்கையில் பாபா கூறினார்.

“இந்த ஆளுக்கு (அண்ணா சாஹேப்) தனியாகத் தின்னும் பழக்கம் இருக்கிறது. இன்றைக்குச் சந்தை நாளாகையால் பருப்பு மணிகளை அசைபோட்டுக்கொண்டே வந்தார். அவர் பழக்கம் எனக்குத் தெரியும். அதற்கு இதுவே சாட்சி, இவ்விஷயத்தில் வேறென்ன ஆச்சரியமிருக்கிறது?”

ஹேமதப்பந்த் : பாபா பொருட்களைத் தனியாகத் தின்று நானறியேன். பின்னர் என் மீது இக்கெட்ட வழக்கத்தை ஏன் சுமத்துகிறீர்கள்? ஷீர்டி சந்தையையே நான் இன்னும் பார்த்தது இல்லை. இன்றைக்கு, சந்தைக்கு நான் போகவே இல்லை. பின்னர் எங்ஙனம் நான் பருப்பு மணிகள் வாங்கியிருக்க முடியும்? அவைகளை வாங்காதபோது எப்படி நான் உண்ண முடியும்? எனதருகில் உள்ளவர்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுக்காமல் நான் ஒருபோதும் எதையும் சாப்பிடுவதில்லையே!

பாபா : அருகிலிருப்பவர்களுக்கு நீர் கொடுப்பது உண்மைதான். ஆனால் ஒருவரும் அருகில் இல்லையென்றால் நீரோ, நானோ என்ன செய்யமுடியும்? ஆனால் நீங்கள் உண்ணும் முன் என்னை நினைவில்கொள்கிறீரா? எப்போதும் நான் உம்முடன் இருக்கவில்லையா? பின்பு நீர் உண்ணும் முன்பாக எதையேனும் எனக்கு அளிக்கிறீரா?

நீதி

இந்நிகழ்ச்சியின் வாயிலாக பாபா நமக்கு என்ன போதிக்கிறார் என்பதைக் கவனத்துடன் நினைவில் வைப்போமாக! புலன்கள் தரும் தேவைகளை அடையும் முன்னதாகவே மனமும், அறிவும் அவைகளின் பலன்களை அனுபவித்துவிடுகின்றன என பாபா அறிவுறுத்தியுள்ளார். முதலில் பாபாவை நினை. அதுவே உன் மனதில் நிலைகொண்டுள்ள அவருக்கு நிவேதனம் செய்யும் முறையாகிறது. புலன்கள் முதலியன தங்கள் தேவைகளை அடையாமல் இருக்க இயலாது. ஆனால் அவைகள் முதலில் குருவுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டால் அவைகளின் மீதுள்ள பற்று இயற்கையாகவே மறைந்துவிடுகிறது.

இவ்விதமாக ஆசை, கோபம், வெறுப்பு முதலியவை பற்றிய நமது எல்லா எண்ணங்களும் முதலில் குருவிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அவரை நோக்கிச் செலுத்தும் பயிற்சியானது அளிக்கப்பட்டால் எல்லாவித எண்ணங்களையும் களைவதற்கு கடவுள் உதவிசெய்வார்.

பொருட்களை அனுபவிக்கும்முன் பாபா அருகிலோ, அல்லது அங்கிருப்பதாகவோ, நினைத்துக்கொண்டால் அப்பொருள் அவர் அனுபவிக்கத்தக்கதா அல்லவா என்ற கேள்வி உடனே எழும். பின் அனுபவிக்கத் தகாதவை எல்லாம் நம்மால் ஒதுக்கப்பட்டு, நமது தீய பண்புகள் அல்லது செயல்கள் நம்மைவிட்டு மறைகின்றன. நமது பண்பும் வளர்கிறது. பின்னர் குருவிடம் உள்ள அன்பு வளர்ந்து தூய ஞானம் துளிர்க்கிறது.

இந்த ஞானம் வளரும்போது 'நான்' 'எனது' என்ற எண்ணம் அழிந்து நமது அறிவு ஆன்ம உணர்வுடன் கலக்கிறது. பின்னர் நாம் பேரின்பத்தையும், திருப்தியையும் பெறுகிறோம். குருவுக்கும், கடவுளுக்கும் பேதமில்லை. அவர்களுள் பேதம் காண்பவன் கடவுளை எவ்விடத்தும் காண்பதில்லை. எனவே பேத மனப்பான்மையை ஒழித்துக் குருவையும், கடவுளையும் ஒன்றாகக் கருதவேண்டும். எனவே எண்ண மாறுபாடுகளை நீக்கி குருவைக் கடவுளாக வழிபடவேண்டும். இவ்வாறு நமது குருவுக்குப் பணிவிடை செய்தோமானால் கடவுள் நிச்சயம் மகிழ்வடைந்து நமது மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தி நம்மை நாமே அறியும் உணர்வையளிக்கிறார். ரத்தினச் சுருக்கமாக, முதலில் குருவை நினைக்காமல் நாம் எப்பொருட்களையும் புலன்கள் வழி அனுபவிக்கக்கூடாது.

இவ்விதமாகப் பயிற்சியளிக்கப்பட்டால், நம் மனம் பாபாவால் நிறைந்து, பாபாவின் தியானம் விரைவில் வளரும். பாபாவின் சகுணரூபம் எப்போதும் நம் கண்முன் இருக்கும். பிறகு பக்தி, பற்றின்மை, முக்தி யாவும் நம்முடையதேயாம். இங்ஙனமாக நமது மனக்கண்ணில் பாபாவின் ரூபம் நிலைப்படுத்தப்பட்டால் நாம் பசி - தாகத்தையும், இச்சம்சார வாழ்க்கையையும்

மறந்துவிடுகிறோம். உலக போகங்களில் நமக்கிருக்கும் ஞாபகம் மறைந்துவிடும். நமது மனம் அமைதியையும், மகிழ்ச்சியையும் அடையும்.

சுதாமரின் கதை

மேற்கூறிய கதை சொல்லப்படும்போது ஹேமத்பந்த் அதே மாதிரியான சுதாமரின் கதையை நினைவுகூர்கிறார். அதே தத்துவத்தை இக்கதையும் விளக்குவதால் இங்கே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கிருஷ்ணரும், அவரது அண்ணனான பலராமரும் சுதாமர் என்ற தோழருடன் அவர்களது குரு சாந்தீபனி முனிவரின் ஆசிரமத்தில் வசித்து வந்தனர். ஒருமுறை கிருஷ்ணரும், பலராமரும் காட்டிற்கு விறகு கொண்டு வருவதற்காக அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் சாந்தீபனியின் மனைவி அதேபோல் சுதாமரையும் மூவருக்குமான கடலைப் பருப்புக்களுடன் காட்டுக்கு அனுப்பினாள்.

கிருஷ்ணர், சுதாமரைக் காட்டிடையே கண்டபோது அவரிடம், “தாதா, நான் தாகமாயிருப்பதால் எனக்கு தண்ணீர் வேண்டும்” என்றார், அதற்கு சுதாமர் “வெறும் வயிற்றுடன் தண்ணீர் குடிக்கக்கூடாது. சிறிது நேரம் இளைப்பாறுவது நல்லது” என்றார். அவர் தன்னிடம் கடலை இருப்பதாகவோ, அதைச் சிறிது அவர் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றோ கூறவில்லை. கிருஷ்ணர் களைப்பாய் இருந்தமையால் சுதாமரின் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்து குறட்டை விட்டார். இதைக் கண்டு சுதாமர் தன்னிடமிருந்த கடலையை எடுத்து உண்ணத் தொடங்கினார். கிருஷ்ணர் திடீரெனக் கேட்டார், “தாதா என்ன சாப்பிடுகிறாய்? சப்தம் எங்கிருந்து வருகிறது?”

அதற்கு சுதாமர், “சாப்பிடுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டு இருக்கிறேன். எனது பற்கள் தாளம் அடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தைக் கூட என்னால் திருத்தமாகப் பாராயணம் செய்யமுடியவில்லை” என்றார்.

இதைக்

கேட்ட

சர்வவியாபியான

கிருஷ்ணர், “மற்றவர்களது பொருட்களை உண்ணும் ஒரு மனிதனைக் கனவில் கண்டேன், அதைப்பற்றிக் கேட்டபோது தின்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்ற பொருளில், ‘என்ன? மண்ணா தின்பதற்கு உள்ளது!’ எனக் கேட்டான். அதற்கு மற்றொருவன் ‘அது அங்ஙனமே இருக்கட்டும்’ என்றான். தாதா இது ஒரு கனவுதான். நீ எதையும் எனக்கில்லாமல் உண்ணமாட்டாய் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் கனவில் கண்ட ஞாபகத்தில் நீ என்ன உண்கிறாய் என்று நான் கேட்டேன்?” என்றார்.

சர்வவியாபியான கிருஷ்ணரைப் பற்றியும், அவர்தம் லீலையைப் பற்றியும், சுதாமர் எள்ளளவேனும் அறிந்திருப்பாராயின் அவர் அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கமாட்டார். எனவே தன் செய்கைக்காக அவர் வருந்தவேண்டியதாயிற்று. அவர் கிருஷ்ணரின் நெருங்கிய நண்பரானபோதும் தமது வாழ்க்கையை அஷ்டதரித்திரத்தில் கழிக்க வேண்டியதாயிற்று.

ஆனால் பின்னர் அவர் கிருஷ்ணருக்குத் தன் மனைவியின் சொந்த உழைப்பால் ஈட்டிய ஒரு பிடி அவலை அளித்தபோது கிருஷ்ணர் மகிழ்ச்சியடைந்து அவருக்கு அனுபவிப்பதற்காக ஒரு பொன்நகரத்தை அளித்தார். மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துண்ணாது தனியாகத் தின்போர் இக்கதையை நினைவில் வைக்கவேண்டும். கடவுளுக்கு முதலில் சமர்ப்பித்து அவைகள் அவரால் திருப்தி அடையப்பெற்ற பிறகே அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று ஸ்ருதியும் பகர்கின்றது. பாபாவும் நமக்கு அதையே அவர்தம் ஒப்புமையற்ற வேடிக்கையான வழியில் கற்பித்திருக்கிறார்.

அண்ணா சிஞ்சணீகரும் மெளவிபாயியும்

ஹேமதபந்த் இப்போது சமாதானம் நிலைநாட்டுவோரின் பாகத்தை பாபா ஏற்றுக்கொண்ட மற்றொரு வேடிக்கையான சம்பவத்தைக் கூறுகிறார். தாமோதர் கனஷ்யாம் பாபரே என அழைக்கப்பட்ட அண்ணா சிஞ்சணீகர் என்ற அடியவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் எளிமையானவர், முரடர், நேர்மையானவர் அவர் எவரையும் லட்சியம் செய்யமாட்டார். எப்போதும்

கரவின்றிப் பேசி எல்லாவற்றையும் கைமேல் காசிலேயே நடத்தினார். வெளிப்படையாகக் கடுமையாகவும், வசப்படாதவரையும் இருந்தபோதும் அவர் நற்பண்புடையவரையும், கள்ளமின்றியுமிருந்தார். எனவே சாயிபாபா அவரை நேசித்தார்.*

ஒருநாள், ஒவ்வொருவரும் ஒரு வழியில் சேவை செய்வதைப்போன்று, அண்ணாவும் தலைகுனிந்து நின்றுகொண்டு கைப்பிடியில் இருந்து இடது கைக்கு பிடித்து நீவிக்கொண்டிருந்தார். அம்மா என்று பாபாவாலும் மௌஷிபாயி என்று பிறராலும் அழைக்கப்பட்ட கிழவிதவையான வேணுபாயி கௌஜல்கி வலது புறத்தில் அவளுக்கே உரிய விதத்தில் சேவை செய்தாள். மௌஷிபாயி தூய உள்ளத்துடன் கூடிய முதியவள். அவள் தன் இரு கைவிரல்களையும் கோர்த்துக்கொண்டு பாபாவின் அடிவயிற்றைச்சுற்றி அழுத்தமாக பதித்துப் பிசைந்தாள்.

அடிவயிறே தட்டையாகி விடும்படியான வேகத்துடன் சேவை செய்துகொண்டிருந்தாள். பாபா இப்படியும், அப்படியும் புரண்டுகொண்டிருந்தார். மற்றொருபுறமிருந்த அண்ணா நிதானத்துடன் இருந்தார். ஆனால் மௌஷிபாயின் அசைவுகளுடன் அவளது முகமும் அசைந்தது. ஒருதரம் அவளது முகம் அண்ணாவின் முகத்திற்கு மிக அருகில் வந்துவிட்டது. வேடிக்கையான பண்புடைய அவள், “ஓ! இந்த அண்ணா ஒரு கெட்டவன். அவன் என்னை முத்தமிட விரும்புகிறான். தலைநரைக்கும் வயதாகியும் முத்தமிடுவதற்கு அவன் வெட்கப்படவில்லை” என்றாள். இச்சொற்கள் அண்ணாவைக் கோபாவேசமடையச் செய்தன. முஷ்டியை மடக்கிவிட்டுக்கொண்டு அவர் “நான் ஒரு கெட்ட கிழவன் என்றா கூறுகிறாய் நான் அவ்வளவு முட்டாளா? நீயே சண்டையை ஆரம்பித்தாய் என்னுடன் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்றார்.

* இவர் தனது சொத்துக்கள் யாவற்றையும் ஷீர்டி சாயிபாபா சமஸ்தானத்துக்கு எழுதி வைத்தார்.

அங்கிருந்த அனைவரும் அவர்களுக்கிடையே நடைபெறும் விஷயங்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் இருவரையுமே பாபா சமமாக நேசித்தார். சண்டையை நிறுத்த விரும்பிய அவர் இவ்விஷயத்தை மிகத் திறமையுடன் கையாண்டார். அன்புடன் அவர் கூறினார். “அண்ணா ஏன் அனாவசியமாக இக்கூச்சலையும், குழப்பத்தையும் உண்டாக்குகிறாய்? தாய் முத்தமிடப்படும்போது உள்ள நெறியின்மை அல்லது தீங்குதான் என்ன என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை?” என்றார். பாபாவின் இம்மொழிகளைக் கேட்ட இருவரும் திருப்தி அடைந்தனர். எல்லோரும் மன மகிழ்வுடன் தங்கள் உளம் நிறைவடையும்வரை சிரித்தனர்.

பாபாவின் குணாதிசயம் - பக்தர்கள்பால் அவரின் சார்பு

பாபாவின் அடியவர்கள் அவரவர்களுக்குரிய வழியிலேயே அவருக்குச் சேவைசெய்ய அவர் அனுமதித்திருந்தார். இதில் பிறர் தலையிடுவதை அவர் விரும்பவில்லை. உதாரணமாக இதே மௌனிகளையே மற்றொரு சந்தர்ப்பத்தில் பாபாவின் அடிவயிற்றைத் தேய்த்துவிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் உபயோகித்த கடுமையையும், வேகத்தையும் கண்டு மற்ற அடியவர்களெல்லாம் மனந்தளர்ந்து கவலை கொண்டவரானார்கள். அவர்கள் “ஓ! அம்மா இன்னும் நிதானமாகவும், மெதுவாகவும் செயல்படு. அல்லாவிடில் பாபாவின் ரத்தக்குழாய், நரம்பு இவைகளை உடைத்து விடுவாய்” என்று அவளிடம் கூறினார்கள்.

இதன் பேரில் பாபா உடனே தம் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். தமது சட்காவைத் தரையில் ஓங்கியடித்தார். அவர் கோபாவேசம் அடைந்தார். அவரது கண்கள் நெருப்புத் துண்டம் போலாயின. ஒருவருக்கும் அவர் முன்பு நிற்கவோ, பேசவோ தைரியம் இல்லை. பின்னர் அவர் சட்காவின் ஒரு முனையைத் தன் இரு கைகளாலும் எடுத்துக்கொண்டு, வயிற்றிலுள்ள தொப்புளில் குச்சியின் ஒரு நுணியை அமுக்கினார். மற்றொரு நுணியைக் கம்பத்தில் பொருந்தவைத்து அழுத்த இரண்டு - மூன்றடி

நீளமுள்ள அந்த சட்கா முழுவதும் அடிவயிற்றுக்குள் சென்றுவிட்ட மாதிரியாகத் தோன்றியது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அடிவயிறு கிழிந்துவிடுமென்று மக்கள் பயந்தனர். தூண் உறுதியானது, அசையாதது. பாபா அதனருகில் மிகமிக நெருக்கமாகப் போகத்தொடங்கித் தூணை பலமாக அணைத்தார். எந்த வினாடியிலும் வயிறுகிழியுமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவர்கள் எல்லாம் பீதியடைந்து என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் பயத்தாலும், வியப்பாலும் ஊமையாகி நின்றார்கள். பரபர தமது அடியவனுக்காகவே இவ்வீதம் கஷ்டப்பட்டார். மற்ற அடியவர்கள் மெளனப்பாபாவிடம் அவளது சேவையில் இன்னும் நிதானமாக இருக்கும்படியும் பாபாவுக்கு எவ்வித வலியையோ, தொல்லை யையோ உண்டாக்க வேண்டாம் என்றும் குறிக்கவே விரும்பினார். நல்லெண்ணத்துடனே அவர்கள் இதைச் செய்தனர். ஆனால் பாபா இதைக்கூடப் பொறுக்கவில்லை. தங்களது நல்லெண்ண முயற்சியினால் பெருந்துன்பம் விளைவிக்கும் இத்திடீர் விளைவைக் கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். காத்திருந்து பார்ப்பதைத் தவிர அவர்களுக்கு வேறொன்றும் செய்யமுடியவில்லை.

அதிர்ஷ்டவசமாக பாபாவின் ஆவேசம் சீக்கிரம் குளிர்ந்தது. அவர் குச்சியை விட்டுவிட்டுத் தன் இடத்தினுள் வந்து அமர்ந்தார். இதிலிருந்து அடியவர்கள் மற்றவர் சேவைகளில் குறுக்கிடக்கூடாது என்றும் தாங்கள் விரும்பிய வண்ணமே பாபாவுக்கு அவர்கள் சேவைசெய்ய விட்டுவிடவேண்டுமென்கிற பாடத்தைத் தெரிந்துகொண்டனர். ஏனெனில் அவர்கள் செய்யும் சேவைகளின் மதிப்பையும், தகுதியையும் பாபாவே அளக்க வல்லமையுடையவராய் இருக்கிறார்.

ஸ்ரீ சாயீயைப் பணிக

அனைவர்க்கும் சாந்தி நிலவட்டும்

அத்தியாயம் - 25

அஹமத் நகர் தாமு அண்ணா - (1) வியாபார
வீவகாரம் (2) மாம்பழலீலை.

முன்னுரை

கருணைக் கடலும், ஈசுவர அவதாரமும், பரப்பிரம்மமும், மாபெரும் யோகீஸ்வரனும் ஆகிய சாயிபாபாவுக்கு நமது அஷ்ட அங்கங்களாலும் நமஸ்கரித்துவிட்டு நாம் இந்த அத்தியாயத்தைத் தொடங்குகிறோம். ஞானிகளின் முடிமணியாகவும், எல்லாப் புனிதப் பொருட்களின் இருப்பிடமாகவும் நமது ஆத்மராமனேயாகவும், பக்தர்களுக்கு ஒரு வல்லமை வாய்ந்த அடைக்கலப் பொருளாகவும் விளங்கும் சாயிபாபாவுக்கு ஜெயம் உண்டாகட்டும். வாழ்க்கையின் லட்சியம், குறிக்கோள் இவற்றை எய்திய அவர்முன் வீழ்ந்து வணங்குவோம்.

சாயிபாபா எப்போதுமே கருணை நிறைந்தவராக இருக்கிறார். அவர்பால் முழுமனதான பக்தியே நம்மைப் பெறறுத்தவரை தேவைப்படுவதாகும். உறுதியான நம்பிக்கையும், பக்தியும் ஒரு பக்தன் பெறும்போது அவனது வீரப்பங்கள் விரைவில் நிறைவேறுகின்றன. சாயிபாபாவின் வாழ்க்கையையும், லீலைகளையும் எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வம் ஹேமதபந்தின் உள்ளத்தில் எழுந்தபோது அதை உடனே அவரைக்கொண்டு எழுதி முடிக்கச்செய்தார். குறிப்புகள், ஞாபகங்கள் இவைகளை

வைத்துக்கொள்ள உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டபோது, ஹேமதபந்த் உணர்ஷூட்டப் பெற்றார். அவரது அறிவு, வேலையை மேற்கொண்டு முடிப்பதற்கு வேண்டிய உறுதியும், தைரியமும் பெற்றது.

இப்பணியை மேற்கொள்ளத் தாம் தகுதியுடையவரல்ல என்றும் ஆனால் பாபாவின் அருள் நிறைந்த ஆசீர்வாதங்களே மேற்கொண்ட பணியை சம்பூர்ணம் செய்வதற்கு அவரை ஊக்குவித்தது என்றும் அவர் கூறுகிறார். எனவே சத்சரீரம் என்ற இக்கிணற்றிலிருந்து அல்லது நீர்த்தேக்கத்தினின்று அல்லது சோமகாந்தக்கல்லிலிருந்து சாயி லீலைகள் என்ற ரூபத்தில் அமிர்தம் ஊறி வருகிறது. படிப்போர் அதை மனதாரப் பருகுகிறார்கள்.

சாயிபாபாவின் மீது எந்த ஒரு பக்தனுக்கு முழுமனதான, பூரணமான பக்தி ஏற்படுகிறதோ அவனது கேடுகளும், அபாயங்களும் துடைக்கப்பட்டு அவனது நலம் பாபாவால் கவனிக்கப்படுகிறது. அஹமதநகரிலிருந்து (பிற்பாடு புனேவில்) தாமோதர் சாவ்லாராம் ராஸனே காலார் என்ற தாழ் அண்ணாவின் கதை மேற்கூறிய கருத்தின் விளக்கமாகக் கீழே தரப்படுகிறது.

தாழ் அண்ணா

அத்தியாயம் 6ல் ஷீர்டியில் ராமநவமித் திருவிழா சம்பந்தமாக இவரைப்பற்றி முன்னமே கூறப்பட்டிருப்பதை வாசகர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். ஏறக்குறைய 1895ல் ராமநவமி உற்சவக் கொண்டாட்டம் துவக்கப்பட்டபோது அவர் ஷீர்டிக்குச் சென்றார். அதிலிருந்து ஒவ்வொரு வருட விழாவின்போதும் அவர் அலங்காரக் கொடியையோ அல்லது பொம்மையுள்ள குச்சியையோ ஏற்பாடு செய்துவந்தார். அவ்விழாவுக்கு வரும் ஏழைகளுக்கும், பக்கிரிகளுக்கும் அன்னதானம் செய்தார்.

அவரது வியாபார ஊக பேரங்கள் : (1) பஞ்சு

தாழ் அண்ணாவும், பம்பாய் நண்பரொருவரும் கூட்டாகப் பஞ்சு பேர வியாபாரம் செய்யவேண்டுமென்றும் அது பல லட்சங்களை லாபமாகக் கொணரும் என்றும்

எழுதியிருந்தார். (ஸ்ரீ நரசிம்ம ஸ்வாமியிடம்* 1936ல் தாமு அண்ணா கொடுத்த வாக்குமூலத்தின்படி, பம்பாய் விவகாரம் கூட்டாளி இல்லாமல் தரகர் ஒருவரிடமிருந்து பெற்றதென்பதும், தாமு அண்ணா மட்டும் லாபம் பெறுவார் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது).

வியாபாரம் நன்றாயிருக்கிறது என்றும், எவ்வித அபாயமும் இல்லை என்றும் வாய்ப்பு தவறவிடப்படக்கூடாது என்றும் தரகர் எழுதி இருந்தார். தாமு அண்ணா மனதில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த விவகாரத்தில் உடனே முடிவெடுக்க அவரால் முடியவில்லை. இதைப்பற்றி அவர் சிந்தித்தார். அவர் பாபாவின் பக்தர். எல்லாத் தகவல்களையும் கொடுத்து அவர் ஷாமாவுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். இது குறித்து பாபாவைக் கேட்டு அவரது ஆலோசனையை எழுதும்படியும் வேண்டிக்கொண்டிருந்தார். அடுத்த நாள் கடிதம் ஷாமாவுக்குக் கிடைத்தது. மத்தியானம் மசூதிக்கு வந்து, அதை பாபாவின்முன் வைத்தார். ஷாமாவை விஷயம் என்னவென்று கேட்டு, கடிதம் எதைப் பற்றியது என்று வினவினார்.

ஷாமா : சில விஷயங்கள் பற்றி அஹமத்நகரைச் சேர்ந்த தாமு அண்ணா தங்களைக் கேட்க விரும்புகிறார்.

பாபா : அவன் என்ன எழுதுகிறான்? என்ன திட்டம் போடுகிறான் கடவுள் கொடுத்ததைக் கொண்டு திருப்தியடையாமல் ஆகாயத்தைப் பிடிக்க முயற்சி செய்வதாகத் தெரிகிறது. கடிதத்தைப் படி.

ஷாமா : தாங்கள் இப்போது கூறியதைத்தான் இக்கடிதம் கூறுகிறது. ஓ! தேவா, நீங்கள் இங்கே அமைதியாகவும், அடக்கமாகவும் அமர்ந்துகொண்டு பக்தர்களைக் குழம்பச்செய்து அவர்கள் அமைதியற்றுத் தவிக்கும்போது சிலரைக் கடிதம் மூலமாகவும், சிலரை நேரடியாகவும் இங்கு இழுக்கிறீர்கள். கடிதத்தில் அடங்கியுள்ள விஷயம்

* பூஜ்ய ஸ்ரீ நரசிம்ம ஸ்வாமிகள் (1874 - 1956) சென்னை, திருமயிலை சாயிபாபா கோவிலையும் அகில இந்திய சாயி சமாஜத்தையும் நிறுவியவர்.

தங்களுக்குத் தெரியுமென்றால் பின் என்னை ஏன் படிக்கும்படிச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறீர்கள்?

பாபா : ஓ! ஷாமா, தயவுசெய்து அதைப்படி, சந்தர்ப்பவசமாக நான் ஏதாவது பேசுவேன். அதை யார் நம்புவார்கள்?

பின் ஷாமா அக்கடிதத்தை வாசித்தார். பாபா அதைக் கவனத்துடன் கேட்டு உணர்ச்சியுடன் கூறினார், “சேட்டுக்கு (தாமு அண்ணாவுக்கு) பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. அவனது வீட்டில் எதுவும் தேவையிருக்கவில்லை. இப்போது அவனுக்கு இருப்பதைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து லட்சங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இருக்கும்படி பதில் எழுது.”

தாமு அண்ணா ஆவலுடன் காத்திருந்த பதிலை ஷாமா அனுப்பினார்.

அதைப் படித்துவிட்டு லட்ச ரூபாய்களை லாபமாகப் பெறவிருந்த அவரின் ஆர்வமும், நம்பிக்கையும் தரைமட்டமாக்கப்பட்டதை அறிந்தார். பாபாவைக் கலந்தாலோசித்ததில் தாம் தவறு செய்துவிட்டதாகக் கருதினார். ஆனால் பதிலில் ஷாமா, பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் அதிக வித்தியாசம் இருப்பதாகவும், அவரே ஷீர்டிக்கு நேரடியாக வரவேண்டுமெனவும், பாபாவைக் காணவேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டிருந்ததால் தாமே ஷீர்டிக்குச் சென்று பாபாவை நேரடியாக இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்பதே சரியானது என்று நினைத்தார். எனவே அவர் ஷீர்டிக்குச் சென்று பாபாவைக் கண்டு, வீழ்ந்துபணிந்து அவரது கால்களைப் பிடித்துவிட்டுக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தார். விவகாரத்தைப் பற்றி வெளிப்படையாகக் கேட்க அவருக்குத் தெரியாமல்லை. பாபாவுக்கு கொஞ்சம் பங்கு கொடுத்தால் நலமாயிருக்கும் என அவர் எண்ணினார்.

பாபா இந்த வியாபாரத்தில் தமக்கு உதவி செய்தால் அவருக்குக் கொஞ்சம் பங்கையோ, லாபத்தையோ அளிக்கலாம் என மனதில் நினைத்தார். தாமு அண்ணா தன் மனதில் ரகசியமாகச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் பரபரவுக்கு எதுவுமே திரையிடப்பட்டிருக்கவில்லை. நடந்தது, நடப்பது, நடக்கப்போவது யாவும் அவருக்கு உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தெளிவாக இருந்தது. குழந்தை இனிப்பை விரும்புகிறது. ஆனால் தாய் அதற்குக் கசப்பான மாத்திரைகளைப் புகட்டுகிறாள். முன்னது அதன் தேக நிலைக்குக் கேடு செய்கிறது. பின்னது நலப்படுத்துகிறது. சிசுவின் நலங்கருதியே தாய் கசப்பான மாத்திரையை அதற்குச் சமாதானம் செய்து புகட்டுகிறாள்.

அன்பான தாயான பாபாவும், பக்தர்களின் நிகழ்கால, எதிர்கால நன்மைகளை அறிந்தவரானதால் தாமு அண்ணாவின் மனதில் இருப்பதை அறிந்து, “பாபு, அம்மாதிரியான உலக விவாகாரத்திலெல்லாம் (லாபப்பங்கு) நான் சிக்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை” என்றார். பாபாவின் சம்மதமின்மையை அறிந்த தாமு அண்ணா அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார்.

(2) தானிய வியாபாரம்

பின் அவர் தானியம், அரிசி, கோதுமை, பலசரக்குச் சாமான்கள் இவைகளில் வியாபாரம் செய்யலாம் என நினைத்தார். பாபா அவரின் இந்த எண்ணத்தையும் படித்து “ரூபாய்க்கு 5 சேர் என வாங்கி 7 சேர் என விற்பாய்” எனக் கூறினார். எனவே இந்த வியாபாரமும் கைவிடப்பட்டது. தானிய விலையேற்றம் சிலநாள்வரை இருந்தது. பாபாவின் தீர்க்க தரிசனம் பொய்யாகிவிடும்போல் தோன்றியது. ஆனால் ஓரிரண்டு மாதங்களில் எங்கும் ஏராளமான மழை பெய்து, விலைகளெல்லாம் திடீரென இறங்கிப் போய்விட்டன.

எனவே தானியத்தைச் சேர்த்து வைத்தவர்கள் எல்லாம் நஷ்டம் அடைந்தனர். இவ்விதியிலிருந்து தாமு அண்ணா காப்பாற்றப்பட்டார். மற்றொரு வியாபாரியுடன் தரகர் நடத்திய பஞ்சு வியாபாரமும் பயங்கரமான நஷ்டம் அடைந்ததெனக் கூறத் தேவையில்லை. பஞ்சு, தானியம் என்ற இரண்டு வியாபாரங்களிலும் உள்ள பலத்த நஷ்டத்தில் இருந்து தன்னைக் காப்பாற்றியதைக் கண்ட தாமு அண்ணாவின் நம்பிக்கை பலமடைந்து பாபாவின்

உண்மை பக்தராக இன்றுவரை கூட இருந்து வருகிறார்.

ஆம்ர லீலா (மாம்பழ அற்புதம்)

ஒருமுறை 300 நல்ல மாம்பழங்கள் கொண்ட ஒரு பார்சல் ஷீர்டிக்கு வந்தது. அது கோவாவிலிருந்து ராலே என்ற மம்லதாரால் பாபாவுக்காக ஷாமாவின் பேரில் அனுப்பப்பட்டு இருந்தது. அது திறக்கப்பட்டதும் எல்லா மாம்பழங்களும் நன்றாக இருந்தன. அவைகளில் நான்கை மட்டும் தமது கோலம்பாவில் வைத்துக்கொண்டு மீதியை ஷாமாவிடம் ஒப்படைத்தார். “இந்த நாலு பழமும் தாமு அண்ணாவுக்கு, அவைகள் இங்கேயே இருக்கட்டும்” என்றார் பாபா.

இந்த தாமு அண்ணாவுக்கு 3 மனைவிகள். முன்னரே சொல்லப்பட்ட அவருடைய வாக்குமூலத்தின்படி அவருக்கு மூன்று அல்ல, இரண்டு மனைவியர்தாம். அவருக்குக் குழந்தை இல்லை. பல ஜோசியர்களைக் கலந்தும், தாமே ஜோதிடத்தை ஓரளவு கற்றும் ஒரு பாப கிரஹம் தன் ஜாதகத்தில் புத்திர ஸ்தானத்தில் இருப்பதால் தனக்குக் குழந்தை பிறக்க வாய்ப்பில்லை என அறிந்துகொண்டார். ஆனால் பாபாவிடம் அவருக்கு பெரும்நம்பிக்கை உண்டு. மாம்பழம் வந்து சேர்ந்த இரண்டு மணி நேத்திற்குப் பின்னர் பாபாவை வணங்க அவர் ஷீர்டி சென்றபோது, மற்றவர்களெல்லாம் அந்த மாம்பழத்துக்காக ஏங்கினார்களாயினும், அவை தாம்யாவினுடையதே. யாரைச் சேரவேண்டுமோ அவர் அதை “உண்டு மரிக்கவேண்டும்” என பாபா கூறினார்.

இவ்வார்த்தைகளை முதலில் தாமு அண்ணா கேட்டபோது அதிர்ச்சி அடைந்தார். ஆனால் மஹல்ஸாபதி அவைகளை விளக்கினார். சாவு என்பது ‘தான்’ என்ற அஹங்காரச் சாவு ஆகும். அது பாபாவின் திருவடிகளருகில் நிகழ்வது ஓர் ஆசியேயாகும். மனம் தெளிந்து தாம் பழத்தை வாங்கிச் சாப்பிடுவதாகத் தாமு கேட்டுக்கொண்டார். ஆனால் பாபா அவரிடம், “நீயே தின்றுவிடாதே. உனது இளைய மனைவிக்கு இவைகளைக் கொடு. இந்த ஆம்ரலீலா (மாம்பழ அற்புதம்) அவளுக்கு நான்கு மகன்களையும், நான்கு மகள்களையும்

கொடுக்கும்”. காலப்போக்கில் பாபாவின் மொழிகளே உண்மையாயின, ஜோசியர்களுடையது அல்ல என்றும் அறியப்பட்டது.

பாபாவின் கூற்றுக்களின் திறமும், பெருமையும் அவர் வாழ்நாளில்தான் நிரூபணமாயிற்றென்றால், ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம்! அவர் சமாதியடைந்த பின்னும் அது மாதிரியே நிகழ்ந்தன. “நான் இறந்து வீட்டபேர்திலும் என்னை நம்புங்கள். எனது சமாதியில் உள்ள எலும்புகள் உங்களுக்கு நம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் அளிக்கும். நான் மட்டுமல்ல, என்னிடம் முழு இதயத்தோடு சரணடைபவர்களுடன் எனது சமாதியும் பேசும், கூடச் செல்லும், தொடர்புகொள்ளும். நான் உங்களிடத்து இல்லையென்பதாகக் கவலைகொள்ளாதீர்கள். எனது எலும்புகள் உங்களது நலத்தைக் குறித்துப் பேசி விவாதிப்பதைக் கேட்பீர்கள். ஆனால் என்னையே எப்போதும் நினைவுகூருங்கள். உள்ளம், உயிர் இவற்றால் என்னை நம்புங்கள். அப்போதுதான் நீங்கள் மிகுந்த பலனை அடைவீர்கள்” என்றார்.

பிரார்த்தனை

இவ்வத்தியாயத்தை ஹேமத்பந்த் ஒரு வேண்டுகோலுடன் முடிக்கிறார். “ஓ! சாயி சத்குருவே, பக்தர்களின் கற்பகத்தருவே! நாங்கள் வேண்டுகிறோம். தங்கள் பாதாம்புயத்தை மறக்கவோ, காணாமலோ இருக்கக்கூடாது. இச்சம்சார வாழ்க்கையில் பிறப்பு இறப்புகளால் நாங்கள் அல்லலுற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இச்சுழலில் இருந்து எங்களை இப்போது விடுவித்தருளும். எங்களது புலன்கள் ஆசைகளைத்தேடி ஓடுவதிலிருந்து தடுத்தருளி அந்தர்முக ஆத்மதரிசனத்தைப் பெறத் திருப்பி விடுங்கள். புலன்களும் மனதும் இப்படி வெளியில் ஓடித்திரியும் இயல்பைத் தடுக்காவிடில், தடை செய்யப்படாதவரை, தன்னை உணரும் நல்வாய்ப்பே கிடையாது. மகனோ, மனைவியோ, நண்பனோ இறுதியில் நமக்கு உதவுவது கிடையாது. தாங்கள் மட்டுமே